

кото да знаятъ дѣцата ни да са поприскрѣтятъ; толкозь имъ стига.

Онзи момакъ са назова вече учитель; но той не мислѣше да научи само дѣцата имъ, а повече бащитѣ имъ и възрастни мѣжю; старо и младо да вкара въ пѣть—да ги свѣсти, та да познаятъ колко годѣ, че са человекѣ, а не добитѣци и диви звѣрове. Испърво покани старитѣ имъ хора за да го обихождѣтъ по-честичко, та да си приказватъ и да наглѣдватъ училището. Тѣй, като захванахъ да дохождатъ, даскалчето най-напърѣдъ подкачи да имъ приказва нѣкакви смѣшни приказки, каквото да ги направи внимателни та да слушатъ щото имъ приказва. Ето една отъ приказкитѣ му:

Въ Цариградъ имаше тройца хитри просяци, на които лукавството надминуваше сичкитѣ други цариградски лѣзци и шарлатани. Единъ день догдѣто сѣдяхъ празни, безъ никаква работа, поревна имъ са да са понагостятъ и тѣ като сичкитѣ богати хора, нѣкакъ по-хубавичко, съ едно общо угощеніе (зіяфетъ). Но нито у одного имаше чулена пара и сѣдяхъ умислени какво да направятъ:

— Стойте, рече единѣтъ; ето отъ мене виното.

— И отъ мене, хлѣбѣтъ, каза другійтъ.

Остана третійтъ, който слѣдъ като са поумисли малко, продума: и отъ мене единъ пуякъ (мисирекъ или курканъ).

Сговорни тримата, съ такѣвъ умъ зехъ да кроятъ сѣки по единъ планъ какъ да извършѣтъ обреченото си. Тогава първійтъ отъ тѣхъ са обади и рече на одного отъ другаритѣ си: земи единъ мѣхъ и налѣй въ него 5 оки вода, че върви слѣдъ мене (защото тамъ въ мѣхове наливаха виното). Дватамата влазятъ у една винопродавница или крѣчма и онзи който бѣше са обѣщаль, че виното ще бѣде отъ него, рече на крѣчмарина: дай самъ та напѣлни 5 оки вино, но отъ най-хубавото. Крѣчмаринѣтъ по-скоро зема и налива въ мѣха 5 оки вино.— По колко ти е виното? запита онзи.

— Грошче, оката, отговори крѣчмарѣтъ.